
KONVENCIJA

IZMEĐU KRALJEVINE SRBA, HRVATA I SLOVENACA I ITALIJE O IZDAVANJU KRIVACA OD 6. APRILA 1922. GODINE*

Član 1.

Visoke strane ugovornice obavezuju se da će nastojati da se pronađu i pritvore i da će jedna drugoj uzajamno izdavati lica okrivljena ili osuđena od nadležne sudske vlasti jedne od obiju zemalja, za krivična djela obilježena u narednom članu, a koja se lica nalaze na teritoriji druge strane.

Član 2.

Obaveza o kojoj je riječ u prednjem članu odnosi se na prosta krivična djela, s izuzetkom onih, koja su obilježena u čl. 5, a za koja je izrečena kazna lišenja slobode za najmanje šest mjeseci, ili za koja, po zakonu države molilje, može biti izrečena kazna lišenja lične slobode ne manje od jedne godine. Djelo mora biti kažnjivo i po zakonima države molilje i po zakonima zamoljene države.

Član 3.

Izdavanje će moći da se dopušta, s pogledom na naročite prilike, i za krivična djela koja nisu obuhvaćena gornjim članom, ako to dopuštaju zakoni država ugovornica.

Član 4.

Nije dopušteno izdavanje vlastitog državljanina.

Član 5.

Izdavanje se neće dopustiti:

- 1) za krivična djela predviđena isključivo zakonima o štampi;
- 2) za krivična djela isključivo vojne prirode, kad odnosno djelo ne bi bilo kažnjivo nego samo po vojnim zakonima;
- 3) za političke krivice ili za djela u vezi sa takvim krivicama, sem slučaja da djelo sačinjava pretežno jedno prosto krivično djelo. U slučajevima predviđenim u gornjim brojevima, svako tumačenje o prirodi djela pripada isključivo vlastima zamoljene države.

Član 6.

Izdavanje krivca može da se uskrati ako su vlasti zamoljene države, po zakonima te države, nadležni da sude po dotičnoj krivici.

* Konvencija je objavljena u „Službenim novinama“ br. 42/31, a stupila je na snagu 6. februara 1931. godine. Zadržana je na snazi i poslije Drugog svjetskog rata na osnovu izjave Jugoslavije u smislu člana 44. Ugovora o miru sa Italijom (saopštenje o tome u „Službenom listu FNRJ“, br. 74/49).

Ako je protiv lica, čije se izdavanje traži, u toku kakav krivični postupak, ili ako je to lice u zatvoru zbog neke druge krivice učinjene u državi u kojoj se to lice nalazi, izdavanje se može odložiti do završetka krivičnog postupanja, a u slučaju osude, do punog izdržavanja kazne.

Član 7.

Izdavanje se ne dopušta ako je po zakonima zamoljene države zastarjelo pravo na tužbu ili je zastarjela presuda.

Član 8.

Licu, za koje je dopušteno izdavanje moći će da se sudi i za svaku drugu krivicu učinjenu prije izdavanja, u vezi s djelom koje mu je dalo povoda, ako se tome ne protivi koja od zabrana označenih u članu 5.

Kad se radi o krivicama koje nemaju s tim veze, država kojoj je odobreno izdavanje, tražiće od druge države da proširi dejstvo tog izdavanja na djela koja ona ima namjeru da progoni.

Član 9.

Molbu za izdavanje podnijeće neposredno Ministarstvo pravde države molilje Ministarstvu pravde zamoljene države.

Izdavanje će se odobriti na osnovu krivične presude ili rješenja o pritvoru ili bilo kojeg ekvivalentnog takvom rješenju akta, u kome će biti naznačeni priroda i težina imputiranog djela i primijenjene ili primjenljive odredbe krivičnog zakona.

Naprijed pomenuti dokumenti dostaviće se u autentičnoj kopiji, u obliku propisanom po zakonima države molilje, sa kopijom tekstova primijenjenih ili primjenljivih zakona, i po mogućstvu sa opisom zatraženog lica, njegovom fotografijom i svakim drugim naznačenjem podobnim za konstatovanje identiteta.

Molba i dokumenti biće napisani na zvaničnom jeziku države molilje.

Član 10.

U hitnim slučajevima moći će se dopustiti privremeno pritvaranje na osnovu jedne izjave ma i telegrafske, o postojanju jednog od dokumenata označenih u drugoj alineji prethodnog člana.

Sudske vlasti i diplomatski i konzularni agenti zemlje koja traži izdavanje, ovlašteni su da daju takvu izjavu neposredno Ministarstvu pravde ili nadležnoj sudskoj vlasti zamoljene države.

Lice privremeno pritvoreno, biće pušteno na slobodu, ako u roku od četrdeset i pet dana, računajući od njegovog pritvaranja, Ministarstvu pravde zamoljene države ne stignu molba i potrebni dokumenti.

Ovaj će rok biti produžen na dva mjeseca u slučaju ako je lice koje se ima izdati naznačeno kao opasan zločinac.

Član 11.

Ako je lice, zatraženo od jedne od visokih strana ugovornica, zatraženo u isto vrijeme i od drugih država daće se prednost molbi koja se odnosi na krivicu koja je, po ocjeni zamoljene države, najteža.

Ako se krivice smatraju da su jednako teške, daće se prednost molbi ranijeg datuma. Ali, ako je jedna od država koje traže izdavanje, zemlja kojoj pripada zatraženo lice, daće se njoj prednost, pod uslovom da njeni zakoni dopuštaju postupak protiv lica, o kojemu se radi, za kažnjiva djela počinjena na teritorijama tih država.

Član 12.

Novac i predmeti koji se nalaze u posjedu zatraženog lica u času pritvaranja, oduzeće se i deponovaće se državi molilji. Novac i predmeti koje pritvoreno lice po pravu posjeduje, biće oduzeti i deponovani čak i onda ako se nalaze kod drugih lica, ako poslije pritvaranja dođu u ruke vlasti. Predaja se neće ograničiti samo na stvari koje proističu iz krivice za koju je traženo izdavanje, nego će obuhvatiti sve ono što može da posluži kao dokaz krivice i izvršiće se i u slučaju ako izdavanje krivca nije moglo biti izvršeno zbog bjegstva ili smrti krivca.

Ostaju na snazi prava trećih lica, koja nisu umiješana u postupak, odnosno oduzetih predmeta, koji će morati da im se vrate bez troškova kad se svrši krivična parnica.

Član 13.

Dopuštanje prolaza preko teritorija visokih strana ugovornica lica koja ne pripadaju zemlji kroz koju ona ima da prođu, a izdana od neke druge države, daće se na prostu molbu podnesenu na temelju člana 9. ove konvencije vlasti zemlje koja je tražila izdavanje.

Dopuštenje za prolaz daće se odredbom nadležnog Ministarstva zemlje od koje se traži prolaz, bez sudskih formalnosti, osim ako se ne radi o nekoj od krivica predviđenih u članu 5, i ako se tome ne protive ozbiljni razlozi javnog reda. Prijevoz pritvorenog lica izvršiće se najbržim sredstvima pod nadzorom agenata zamoljene zemlje.

Pritvoreno lice ne može da uđe u zemlju zamoljenu za tranzit dok ne dođe što je prije moguće.

Član 14.

Troškovi koji nastaju usljed molbe za izdavanje na teritoriji zamoljene države, ostaju na njen teret. Troškovi prijevoza padaju na teret zemlje molilje.

Član 15.

Ova će se konvencija ratifikovati i instrumenti ratifikacije će se izmijenjati što je moguće prije.

Ona će stupiti na snagu tek poslije izmjene ratifikacija i ostaće na snazi šest mjeseci od dana u koji je jedna od visokih ugovornica otkaže.

U POTVRDU ČEGA su gore imenovani punomoćnici potpisali ovu konvenciju.

RAĐENO u Rimu, šestog aprila hiljadu devetstotina dvadeset i druge godine, na francuskom i italijanskom, s tim da se oba teksta smatraju da jednako važe, u dva primjerka, od kojih će po jedan biti predan svakoj od država potpisnica.